

ROMÂNIA

③ c

CURTEA DE APEL

**CURTEA DE APPEL
SECTIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
DOSAR NR. 1000/2006 DECIZIE NR. 5/R-C**

Şedinta publică din 2006

Curtea compusă din:

Președinte: - judecător
- judecător
- judecător
Facioc: - grefier

S-a luat în examinare, pentru soluționare, recursul declarat de contestatoarea cu sediul în , str. nr. , jud. , împotriva sentinței nr. /CAF din mai 2006, pronunțată de Tribunalul , Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în dosar nr. /CAF/2006.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, au răspuns consilier juridic Mihaela Simona pentru recurenta-contestatoare și consilier juridic Ionuțu pentru intimata D.G.F.P.

Procedura legal îndeplinită.

Procedura legală îndepărtată.
Recursul este timbrat cu taxă judiciară de timbru în sumă de 2,00 lei potrivit ordinului de plată nr. 155/11.01.2006 din dosar și timbru judiciar în valoare de 100 lei.

S-a făcut referatul cauzei, după care reprezentanții părților depun la dosar concluzii scrise, precizând că nu au de formulat alte cereri prealabile.

Instanța constatănd recursul în stare de judecată, acordă cuvântul asupra acestuia.

Consilier juridic având cuvântul pentru recurenta contestatoare să susține oral motivele de recurs și să precizeze în scris la dosar, solicitând admiterea lui, casarea sentinței tribunalului și trimiterea cauzei spre rejudicare în vederea efectuării unei expertize contabile pentru verificarea fișelor contabile pe anii 2003, 2004. De asemenea solicită obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

De asemenea solicită obligarea intimitării la plată efectuării, Consilier juridic , având cuvântul pentru intimata D.G.F.P. : solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței tribunalului ca fiind legală și temeinică, apreciind că nu se impune efectuarea unei expertize contabile întrucât în raportul de inspecție fiscală sunt cuprinse toate aspectele contestate de recurentă.

CURTEA

Asupra recursului de față constată:

La data de 10.06.2006, reclamanta „...” a investit Tribunalul „...” cu acțiunea privind anularea Deciziei nr. 1.2006, prin care i-a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. 1/14.06.2005, acte fiscale întocmite de către organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice.

În motivare, reclamanta susține că pârâta nu s-a conformat obligației de a-i stabili datoria fiscală, reglementată prin dispozițiile art.23 alin.2 din OG nr.92/2003, în urma declarației sale fiscale pentru anul 2003, formulată la data de 10.06.2004, motiv pentru care a procedat la compensarea eșalonată a sumei cu obligațiile lunare, respectiv a impozitului pe venituri din salarii, care se virează la bugetul de stat.

Întrucât impozitul pe dividendele cuvenite acționarilor săi pe anul 2003, se vira tot la bugetul de stat, s-a procedat la compensarea lui cu suma pe care o avea de recuperat în cadrul aceluiași buget, măsura fiind legală, cu reglementare expresă prin art.111 alin.5 din OG nr.91/2003.

Deși pârâta îi datora suma de 100 RON la data de 10.06.2004, pe care nu i-a restituit-o nici până în prezent, a refuzat să realizeze compensarea.

Pârâta nu a operat în calculator regularizarea impozitului pe venitul de salarii, în conformitate cu fișele fiscale aferente anului 2003, realizând un calcul eronat al dobânzilor și penalităților de întârziere.

Prin întâmpinarea, formulată la data de 10.06.2006, pârâta a solicitat respingerea acțiunii, cu argumentele că reclamanta a realizat compensarea cu încălcarea dispozițiilor art.105 Cod pr.fiscală.

Impozitul pe veniturile din salarii de restituit se compensează numai cu impozitul pe veniturile din salarii de plată, numai în cadrul aceleiași surse, în condițiile art.27 din OG 7/2001.

Reclamanta a efectuat din proprie inițiativă compensarea cu toate că nu există creațe reciproce și s-a substituit responsabilității exclusive acordate de legiuitor organelor fiscale.

Dobânzile și penalitățile aferente impozitului pe veniturile de dividende sunt legal datează, pentru că reprezintă o măsură accesorie, în raport de debitul care le-a generat.

Prin Sentința nr. 10/CAF/10.06.2006, Tribunalul a respins contestația formulată de către reclamantă.

Pentru a hotărî în acest mod, a reținut în considerente că reclamanta a depus la DGFP borderoul fișelor fiscale pentru anii 2003 și 2004, din care rezultă impozitele pe salarii în sumă de 1.000.000 lei și 1.000.000 lei pentru anii 2003 și 2004, calculând în contabilitate un impozit pe dividende în sumă de 1.000.000 lei.

La majorarea capitalului social, la suma de 1.000.000 lei, a calculat și înregistrat impozitul în sumă de 1.000.000 lei. Impozitul în sumă

de ~~... .lei~~ lei a fost compensat de către reclamantă cu impozitul pe salarii de restituit, rezultat ca urmare a regularizării aferente anului 2003.

Compensarea s-a făcut cu încălcarea prevederilor art.105 din OG nr.92/2003 privind Codul de pr.fiscală, potrivit cărora compensarea se face de organul fiscal competent la cererea debitorului sau înainte de restituirea sau rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz, în ordinea prevăzută la art.104 alin.1 din același act normativ.

Contestatoarea nu avea calitatea de debitor al bugetului de stat în ceea ce privește impozitul pe veniturile din dividende, întrucât, deși a calculat și evidențiat în contabilitate impozitul pe veniturile din dividende și respectiv, impozitul pentru majorarea capitalului social aferent sumelor repartizate din profitul net al anului 2003, în sumă de ~~... .lei~~ lei, nu l-a declarat la organul fiscal, conform declarației nr.100, privind obligația de plată la bugetul general consolidat. Pe de altă parte, impozitul pe salarii de restituit, rezultat ca urmare a regularizării fișelor fiscale, conform OG nr.7/2001, privind impozitul pe venit, putea influența numai obligația de plată pentru bugetul de stat a impozitului pe venitul din salarii al contestatoarei, în calitate de angajator pentru luna în care a avut loc regularizarea, rezultând impozitul de virat pentru luna respectivă și nu alte surse bugetare, astfel că, susținerea contestatoarei, potrivit căreia compensarea efectuată de aceasta este legală, este neîntemeiată.

Raportul de inspecție fiscală nr. / ..2005, prin care intimata a procedat la compensarea sumei de ... RON, reprezentând T.V.A de rambursat, cu obligațiile de plată neachitate la data de,2005, în conformitate cu art.112 alin.4 și 5 Cod pr.civilă fiscală este legal.

Împotriva acestei soluții, a fost declarat recurs de către reclamantă, invocându-se următoarele critici:

- soluția cauzei cu depășirea atribuțiilor puterii judecătoarești (art.304 pct.4 Cod pr.civilă), în sensul nerespectării continuității completului de judecată. Astfel, susține că s-a trecut la soluționarea cauzei de către un alt magistrat, fără ca, președintele completului de judecată să se fi abținut.

Magistratul care a soluționat cauza se contrazice, întrucât prima dată menționează lipsa părților, iar în dispozitiv, a reținut depunerea concluziilor scrise;

- instanța a interpretat greșit actul juridic dedus judecății, schimbând natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoioelnic al acestuia (art.304, pct.8 Cod pr.civilă), prin aceea că, nu a ținut cont că intimata nu a așteptat expirarea termenului de 30 de zile de la comunicarea deciziei de impunere, reglementat de art.176 alin.1 din OG nr.92/2003. A reținut că impozitul în sumă de ~~... .lei~~ lei, nu a fost declarat la organul fiscal, conform declarației nr.100 privind obligația de plată la bugetul consolidat, deși intimata nu a informat-o despre existența acestei sume disponibile.

- hotărârea este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii (art.304 pct.9 Cod pr.civilă), sub aspectul ignorării prevederilor art.111 alin.5 din OG nr.91/2003 cu privire la ordinea efectuării compensării și nu a verificat că intimata nu i-a rambursat suma de ... RON;

- instanța a soluționat cauza fără a efectua verificarea fișelor fiscale aferente anilor 2003 și 2004, cu privire la impozitul pe salarii și profitul net pe anul 2003, pe baza administrării probei cu expertiză contabilă, soluționând cauza, fără a intra în cercetarea fondului (art.312 alin.5 Cod pr.civilă).

Din analiza acestor critici, prin raportare la probatoriu administrativ, instanța apreciază recursul ca fiind nefondat, după cum se va explicita în considerentele ce vor urma.

Cu privire la prima critică, se poate constata că la termenul de judecată din data de2006, cauza a fost soluționată de către magistratul ... , care a fixat următorul termen la data de 23.05.2006.

Prin procesul verbal, încheiat în data de 18.05.2006, de către președintele Secției de contencios administrativ și fiscal (f.40, dosar de fond), s-a constatat că magistratul căreia i-a fost repartizată cauza era plecat la un simpozion organizat la I.N.M, în perioada 22-23 mai 2006.

În temeiul art.98² alin.8 din Hotărârea nr. 71/2005 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii și a listei de permanentă, întocmit în baza aceleiasi hotărâri, a fost desemnat să soluționeze cauza, magistratul

Prin urmare, magistratul inițial s-a aflat în imposibilitate de a soluționa cauza, nu în vreuna din situațiile de incompatibilitate, iar dispozițiile codului de procedură civilă, nu cuprind reglementări pentru a fi acordate termene de judecată în situația amintită.

Nu există contradicții între Încheierea din data de2006 și Sentința nr.367/VAF/ din2006 sau între considerente și dispozitiv, așa cum se susține. La data de2006, a fost amânată pronunțarea pentru a fi depuse concluzii scrise, fiind prezent doar consilierul juridic al intimatelor, iar la data de2006, s-a făcut pronunțarea, ambele părți fiind absente.

În ceea ce privește termenul de 30 de zile, reglementat prin art.176 Cod pr.civilă, invocat prin cel de-al doilea motiv de recurs, se observă că este un termen impus de organul legiuitor pentru contestatori, nefiind detaliate alte elemente, care să fi condus la vătămarea intereselor reclamantei. Necomunicarea sumei de către intimată, putea fi complinită prin diligență.

Cât privește motivul de nerespectare a dispozițiilor art.111 alin.5 din O.G.nr.91/2003, se poate constata că acestea stabilesc o ordine ierarhică în care se poate efectua compensarea, însă prin aliniatul 3 al aceluiași articol, se stipulează expres că această operație se face de către „organul fiscal competent” la cererea debitorului sau înainte de restituirea ori rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz, în ordinea prevăzută la art.110 alin.(2).

Instanța de fond a reținut în mod corect faptul că recurenta nu putea să realizeze compensarea din proprie inițiativă.

Aceasta nu înseamnă că, aceasta nu-și poate recupera suma pe care o are de încasat. În cazul în care întâmpina refuzul sub acest aspect, putea formula acțiune judecătorească.

Este nefondată și cea din urmă critică, privind neadministrarea probei cu expertiză contabilă, deoarece recurenta nu contestă efectuarea compensării fără acordul intimatei, ci chiar subliniază calcularea dobânzilor și penalităților pe un suport valoric al unor sume virate în plus. De altfel aceasta nu a solicitat administrarea acestei probe la instanța de fond și administrată din oficiu, ar fi condus inutil la tergiversarea soluționării speței.

Față de cele menționate, în temeiul art. 312 alin.1 Cod pr.civilă, se va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge ca nefondat recursul declarat de contestatoarea cu sediul în str. nr. 26, jud. , împotriva Sentinței nr. /CAF din 30 mai 2006, pronunțată de Tribunalul Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în dosar nr. //CAF/2006, intimată părâtă fiind DGFP str. nr. 17, județul .

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 2006, la Curtea de Apel - Secția comercială și de contencios administrativ.

Grefier,

Red.

2 ex.

9.2006

jud fond..